

RAMON MAS

ELS MURS INVISIBLES

Barcelona

© Ramon Mas Baucells, 2024

Primera edició: gener del 2024

© d'aquesta edició: L'Altra Editorial
Gran Via de les Corts Catalanes, 628, àtic 2a
08007 Barcelona
www.laltraeditorial.cat

L'escriptura d'aquesta obra ha rebut el suport del
Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Revisió: Eugènia Broggi, Joana Castells i Adriana Plujà
Compost en Dante 12,5/15 a L'Altra Editorial
Imprès a Romanyà Valls

DIPÒSIT LEGAL: B. 21.223-2023

ISBN: 978-84-127930-1-7

Qualsevol forma de reproducció, distribució,
comunicació pública o transformació d'aquesta obra
requereix l'autorització prèvia i per escrit de L'Altra.
Tots els drets reservats.

*Per a en Jordi,
l'últim skater del Sucre*

You wake up to an empty night.
With tears for two.

«Kiss the bottle», JAWBREAKER

These days they will find us learning that we had it
all wrong,
but these days they will find us
unashamed because we've been learning all along...
and the radio plays a familiar song.

«You are loved», DEFIANCE, OHIO

Una vegada vaig veure un cometa. El seu fulgor partia en dos la nit més clara, i les estrelles s'apartaven per deixar-lo passar. Al cel, la cua hi dibuixava una trajectòria ferma, directa a estavellar-se contra les muntanyes properes. Encegat, vaig córrer a perseguir-lo, convençut que el podria desviar. Però no comptava que en tocar-lo em cremaria ni que, davant la determinació d'un cos celeste, les mans es tornen pell morta.

Divendres a la nit. 12 de març del 2004. Tinc vint-i-dos anys i soc a la terrassa interior de La Reina d'Àfrica, un local clandestí de Vallcarca que acabo de descobrir i on mitja dècada després faré alguns dels concerts més bonics de la meva vida.

Fa tres anys que visc a Barcelona i per fi puc dir que m'he adaptat a la ciutat. L'aterratge va ser duríssim. Em vaig passar tot el primer curs tancat en un apartament del barri de Sants, fumant porros i llegint qualsevol cosa fosca que em caigués a les mans, mentre esperava que arribés el divendres per tornar a Vic amb la gent del Sucre. No em vaig presentar a cap examen, ni vaig ampliar el meu cercle social més enllà dels tres osonencs amb qui compartia pis.

El curs següent va ser una altra cosa. Des del primer dia de classe es va formar un petit cercle d'afinitat i l'embrió va anar creixent de manera orgànica. El nexa d'unió era la poesia. Ens reuníem a la sala d'estudi per compartir textos propis o aliens mentre ens col·locàvem, discutíem sobre política i ens enamoràvem els uns dels altres. Fèiem recitals poètics i bevíem absenta. Abraçàvem el clixé com si tinguéssim un biògraf al darrere, però érem sincers, perquè tot ens semblava nou i emocionant, i estàvem convençuts que vivíem dins les pàgines d'una novel·la.

Aquest any la cosa poètica s'ha desinflat una mica. Hi ha hagut tibantors i ruptures. A més, ha entrat molta gent nova, i la colla s'ha ramificat. Per la meua banda, cada cop em sento més a gust a Barcelona, on m'he creat un ecosistema a mida. Fins i tot he deixat el pis del barri de Sants i m'he instal·lat a Gràcia amb uns amics mallorquins.

Avui, a la Reina, som una dotzena d'estudiants escampats al voltant de dues taules plenes de cerveses. Els atemptats a Madrid del dia abans centren la major part de les converses. El govern continua dient que la massacre ha sigut cosa d'ETA, però la resta de la humanitat ja ha arribat a la conclusió que els responsables són Al-Qaeda. Per si no tinguéssim prou carnassa, diumenge hi ha eleccions generals, de manera que qui més qui menys se sent polític. Jo hi participo amb tres afirmacions rotundes poc contrastades i deixo que l'alcohol vagi diluint la indignació.

Mitja hora més tard estic parlant amb en Pep sobre el seu viatge en tren per l'est d'Europa. Sento una enveja

sincera per les aventures que m'explica, així que mentre l'escolto vaig perfilant el projecte de marxar a l'estranger una temporada. Una vibració a la butxaca interromp les meves divagacions. Se'm fa estrany rebre un missatge a la una de la matinada. Agafo el telèfon i veig que ha set en Raül. Diu que no l'hi tinguem en compte i que ens acomiadem de l'Aina de part seva. No l'entenc. Què és el que no li hem de tenir en compte? El llegeixo trenta vegades sense processar-ne el contingut. Les paraules obren un esvoranc. M'encaro a l'abisme. Tinc por.

Quan dedueixo el que en Raül intenta dir-me una ombra em recorre la cara. Premo el telèfon amb força i el baixo sota el nivell de la taula, buscant-li un refugi contra els tafaners, però sense apartar els ulls de la pantalla. En Pep veu com m'esquerdo i ho agafa al vol:

—Estàs bé?

Alço la vista cap a ell però soc incapaç de mirar-lo als ulls, així que em torno a concentrar en l'aparell. El deixo sobre la falda. Rellegeixo el text una vegada i una altra.

—Ramon, què ha passat?

No puc dir-ho. No vull.

—Ramon?

—En Raül, un amic de Vic...

No tinc esma per acabar la frase.

—Ramon!

M'aixeco com si un llampec em travessés la columna. Faig passos fallits en totes direccions. Dues companyes que veuen l'escena es posen dretes i em pregunten si va tot bé. Soc incapaç de respondre. Noto que algú m'abraça i me'n desprenc amb un moviment bruscat. De cop,

tota aquesta gent a qui fa cinc minuts considerava amics em semblen estranys. No saben d'on vinc ni a quin món pertanyo. Ni tan sols coneixen en Raül, i ara no puc perdre el temps amb explicacions.

El que haig de fer és parlar amb ell.

M'ajupo al racó oposat de la terrassa per obtenir un xic d'intimitat. La primera trucada troba línia. Un to i em penja. Ho torno a intentar. El segon cop ja no s'estableix contacte, sona un clic i la trucada s'interromp. Ha apagat el telèfon. Ja no el tornarà a engegar en tota la nit.

Comença l'encreuament de trucades entre els amics de la plana. En rebo i en faig en totes direccions. Mentre parlo vaig d'un costat a l'altre, esquivant taules i cadires i persones de festa. En Marcel ha rebut un missatge, i l'Humbert, i en Jordi. La conclusió és la mateixa per a tots, però potser encara hi som a temps. Així que mentre uns el busquen als llocs habituals, els altres van a casa l'Aina per demanar-li les claus del pis.

Jo estic encallat a Barcelona, sense les més mínimes ganes d'interactuar amb aquesta gent i maleint el moment en què he decidit no pujar a Vic en tot el cap de setmana. Soc conscient que la meva presència no canviaria res, tot i així preferiria apaivagar el neguit participant en la recerca. Aquí em sento completament inútil.

Ni tan sols m'acabo la cervesa. M'acomio barroerament d'en Pep mentre intenta abraçar-me i faig adeu als altres amb la mà. Calculo quanta estona falta per al primer tren i surto del local. Decideixo anar a peu fins a plaça Catalunya. La vorera desapareix sota els meus

peus. Les façanes, els fanals, els vehicles que circulen per la calçada, tot s'esmuny darrere un decorat format pels meus pensaments.

A deu metres del pis de Torrent de l'Olla alenteixo el pas. Hauria de pujar a buscar les claus de casa els pares. Omplo els pulmons, serro les dents i enfilo els graons de dos en dos. La meva habitació és zona catastròfica. L'armari esbudellat, les dunes de roba amuntegada i l'olor de diòxid de carboni em conviden a sortir-ne pitant. Fins i tot el sostre sembla més baix del compte. També necessitaria una muda, però no em penso endinsar en aquest merder. Em fico el clauer a la butxaca i baixo corrents. Els companys de pis ni s'adonaran que he vingut.

La pantalla del telèfon s'il·lumina cada pocs minuts. En Marcel i l'Humbert han localitzat l'Aina. Estava acompanyada i no els ha rebut amb els braços oberts. Ella també ha rebut un missatge d'en Raül, però se l'ha pres d'una altra manera. Finalment, després d'un intercanvi d'idees tens, els ha deixat les claus. Ara estan a punt d'entrar a casa seva. Són conscients que el més probable és que el trobin mort però també que s'han d'afanyar, perquè potser encara hi ha temps de trucar a una ambulància. El mòbil queda en silenci durant uns minuts. Jo respiro amb pinces i camino en cercles.

Fins que torna a sonar.

—No hi és! —En Marcel esbufega com si acabés de córrer una marató.— A casa seva no hi ha ningú. Hòstia puta... em pensava que... buff!... Es deu haver anat a amagar a algun lloc.